

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7802 van 8 december 2011
in de zaak A. 202.509/XIV-33.713**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Soenen
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 68.442 van 14 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 november 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 51/4, § 1, tweede lid en § 3, artikel 57/4 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “een substantiële vormvereiste” op.

De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet door het bestreden arrest zou zijn geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Volgens de verzoeker kan een Franstalig adjunct, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet vervangen voor het nemen van een Nederlandstalige beslissing.

2. Artikel 51/4, § 3, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op bepaalde beslissingen betreffende het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits het te dezen om een asielaanvraag gaat, kan een eventuele schending van die bepaling niet dienstig worden ingeroepen en is het enige middel ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Artikel 51/4, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de taal van het onderzoek tevens de taal van de beslissing is waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. Te dezen is niet betwist dat zowel de stukken die de neerslag van het onderzoek vormen als de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, meer bepaald van een adjunct-commissaris, in het Nederlands zijn opgesteld, hetgeen de taal van het onderzoek was. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Uit artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bijgestaan door twee adjunct-commissarissen die door hun diploma of hun taalrol het bewijs moeten leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat twee adjunct-commissarissen werden voorzien om een taalkundig evenwicht te verzekeren, in het bijzonder om te voorkomen dat de beide adjunct-commissarissen het bewijs van dezelfde taal zouden leveren. (Parl. St. Kamer, 1986-1987, nr. 689/10, 55; Hand. Kamer, 1986-1987, 11 maart 1987, 1020) Een amendement om de commissaris-generaal van de ene taalrol te laten bijstaan door één adjunct-commissaris van de andere taalrol werd verworpen. (Parl. St. Senaat, 1986-1987, nr. 515, 79)

Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de bevoegdheden zoals te dezen worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten. Er is niet bepaald dat het om een adjunct met hetzelfde diploma of van dezelfde taalrol als de taal van de kwestieuze beslissing moet gaan. Overigens is nergens bepaald dat de commissaris-generaal tweetalig moet zijn, noch dat hij enkel beslissingen in zijn eigen taal kan nemen.

Naar luid van artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet zijn zowel de commissaris-generaal als zijn adjuncten “geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en adviezen”. Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel zijn en dat zij hun beslissingen nemen zonder hiërarchisch ondergeschikt aan de bevoegde minister te zijn. Derhalve is de regel dat een eentalig rijksambtenaar rechtsgeldig enkel beslissingen kan nemen in de taalrol waarvoor hij benoemd is, niet op de adjunct-commissarissen van toepassing. (Parl. St. Kamer, 1986-1987, nr. 689/1, 12 en 24)

De gevolgtrekking van de verzoeker uit artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet als zou de ene adjunct de commissaris-generaal bijstaan dan wel vervangen voor de Nederlandstalige beslissingen en de andere adjunct voor de Franstalige beslissingen, vindt dus geen steun in de wet. Evenmin blijkt wat dat betreft de schending van een substantieel vormvereiste. Het enige middel is ook in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht december tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams